

omgikkes ikke. Al den Forbindelse, hvori han stod med sit forrige Hjem, indskrænkede sig fra hans Side til de korte Breve, med hvilke han kvitterede for den lille Pengehjælp, han endnu stadig og uden synderlige Skrupler modtog fra Faderens Haand, om end han ved at give Undervisning i Tegning og Matematik søgte saa vidt muligt ved egen Hjælp at forskaffe sig det Fornødne til Livets Underhold. Dersom han pludselig var død, vilde man ikke i hans hemmeligste Gemme have fundet saa meget som et opbevaret Brev, ikke en Optegnelse, ikke et Navn, der kunde fortælle om, hvem han var, og hvorfra han stammede.

Den eneste, overfor hvem han havde kunnet lade et og andet Ord falde om sin Fortid, var Trine. Saa underligt det kan lyde, havde denne tavse lille Pige nemlig ogsaa en Gang haft nogen Andel i den Tiltrækning, det lille Nybordershjem udøvede paa ham. Det var i den allerførste Tid, da han — uerfaren som han var — endnu følte sig fremmed og ensom i den store By. Hun var den Gang nys konfirmeret, ganske barnlig, ogsaa i legemlig Henseende helt uudviklet, ikke en Gang synderlig smuk. Det var da oprindeligt heller ikke saa meget hendes ydre Egenskaber, der havde tiltrukket ham, som den Omstændighed, at hun — ligesom han selv — var et forældreløst Barn, var hans Skæbnefælle, hos hvem han kunde vente at finde Forstaaelse for de Følelser og Stem-